Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος — *Ἐν Ἀθήναις, 11 Αὐγούστου 1907* — *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 37*

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ὁ νεαρὸς Βρετόνος, εἰς ἐκείνην τὴν περιοδείαν, ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῇ πόσον μεγάλην ἐξουσίαν εἶχεν ὁ Ἰανὸς ἐπὶ τοῦ λαοῦ του. Τὸ δωδεκαετὲς αὐτὸ ἀγόρι ἦτο προικισμένον μὲ εὐγένειαν ἤθους καὶ παραστήματος, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπερηφανεύοντο οἱ ὑπήκοοί του· τὸν ἐλογάριαζαν ὡς ὄν διαφορετικὰ πλασμένον καὶ ὄχι ὅπως αὐτοί, αἱ δὲ καρδίαι των ἦσαν ὑποδουλωμέναι εἰς τὴν ἁπλότητα αὐτοῦ τοῦ ἰσχυροῦ βασιλέως, ποῦ ἔπιανε τὴν ὁμιλίαν καταδεκτικώτατα μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ τὸν ἄλλον, ἐρωτοῦσε κ' ἐμάνθανε καθενὸς τὰς ἀνάγκας, χωρὶς διόλου νὰ ἐκπίπτῃ ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τῆς τάξεώς του.

Ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τοὺς δρόμους κ' ἐστέκετο διὰ νὰ θωπεύσῃ τὰ παιδάκια, ὑποσχόμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὰς αἰτήσεις ὅσαι τῷ ἐφαίνοντο βάσιμοι, ὅλα δὲ αὐτὰ μὲ τόσην προσήνειαν, ὥστε θὰ εἵλκυε τὴν δημοτικότητα καὶ εἰς λαὸν ὄχι τόσον ἀγαθὸν καὶ εὔκολον ὅσον οἱ Βανυαῖοι.

Ἀντιθέτως πρὸς τὰς ἄλλας ἀφρικανικὰς φυλάς, τὸ βασίλειον τοῦ Ἰανοῦ δὲν ἦτο ἁπλῆ συνάθροισις ἀνθρώπων κυβερνωμένων ἀπὸ ἕνα ἀρχηγόν, οἱ ὁποῖοι ζοῦν, χωρὶς νὰ φροντίζουν διὰ τὴν αὔριον, ἀπὸ τὸ προϊὸν τοῦ κυνηγίου ἢ τῶν ἁρπαγῶν ποῦ κάμνουν εἰς βάρος τῶν γειτόνων των, καὶ εἶνε πρὸ παντὸς πολεμισταί, μὴ ὀνειρευόμενοι ἄλλο παρὰ μάχας καὶ νίκας. Ὄχι, —εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἰανοῦ, ἐκαλλιεργεῖτο ἡ εἰρήνη, χάρις δὲ εἰς τὴν σωφροσύνην των αὐτήν, ἡ ἐσωτερικὴ κατάστασις τοῦ κράτους εἶχεν ἐξυψωθῇ εἰς βαθμὸν τελειότητος ἄγνωστον καὶ εἰς ἐκείνας ἀκόμη τὰς ἰθαγενεῖς φυλάς, ὅπου οἱ ξένοι εἶχαν ἐγκαταστήσῃ τὴν ἀστυνομίαν των καὶ τοὺς κανονισμούς των.

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰργάζοντο, ἕκαστος εἰς ὡρισμένον ἔργον. Ἦσαν δὲ ἐκεῖ κτίσται καὶ σιδηρουργοὶ καὶ κατασκευασταὶ ἱπποσκευῶν διὰ τοὺς ζέβρους. Πολλοὶ ἦσαν ἀπησχολημένοι εἰς τὴν περιποίησιν αὐτῶν τῶν ζέβρων· ἄλλοι δέ, «καλλιτέχναι» αὐτοί, ἐσχεδίαζαν ἐπάνω εἰς τὰ πέτρινα τοιχώματα τῶν σπηλαίων ἢ εἰς τὰ σανιδώματα τῶν καλυβῶν, ἰχνογραφήματα μὲ κόκκινην ὤχραν ἢ πολύχρωμα ζωγραφήματα, τὰ ὁποῖα παρίσταναν, μὲ χονδροκαμωμένην ἀφέλειαν ἐκτελέσεως, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ἀληθινὸν αἴσθημα τῆς κινήσεως, θηρευτικὰς σκηνάς, μάχας καὶ συμπλέγματα ζώων. . .

«Ἐσχεδίαζαν ἐπάνω εἰς τὰ πέτρινα τοιχώματα...» (Σελ. 289, στ. β'.)

Ὁ Ὑεὼν δὲν ἦτο μετανοημένος ποῦ ἔχασε τὸ κυνῆγι τῶν βουβάλων, ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐνῷ ἐπέστρεφε τὸ βράδυ ἀπὸ τὴν περιοδείαν. Δὲν τὰ εἶχεν ἰδῇ βέβαια ὅλα, διότι τὸ κράτος τοῦ Ἰανοῦ ἦτο πάρα πολὺ μεγάλο ὥστε νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ εἰς διάστημα ὀλίγων ὡρῶν· εἶχεν ὅμως διατηρήσῃ ζωηρὰν ἐντύπωσιν ἀπὸ τὸ κράτος ἐκεῖνο καὶ τὴν σοφὴν του διοίκησιν, ἀπὸ τὸν ἰθαγενῆ ἐκεῖνον λαόν, τὸν ἡμερωμένον, τὸν καθαρόν, τὸν εἰρηνικόν, ὅσον δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ἠμποροῦσαν νὰ εἶνε ἄνθρωποι μελανόδερμοι. . .

Ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὸν ὁρίζοντα, ὅταν ὁ Ἰανὸς καὶ ἡ συνοδεία του ἔφθασαν ἔξω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν.

Ἀπὸ τὴν γῆν ἀνέβαιναν θερμαὶ ἀναθυμιάσεις, μία ἀδιάτρατος πνοὴ ἀνέμου ἐσάλευε τὰ ἐλαφρὰ δενδράκια τῶν μιμοζῶν καὶ τὰ σπαθωτὰ φύλλα τῶν φοινίκων. Ὀλίγα βήματα ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ λοιπὸν ἀπόσπασμα, ὁ Ὑεὼν καὶ ὁ φίλος του συνδιελέγοντο διὰ τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας, ὅταν ἔξαφνα ἀπὸ τὴν παρακειμένην λόχμην ἀνεπήδησεν ἕνας σκοτεινὸς ὄγκος καὶ ἦλθε νὰ πέσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, ὅπου ἔφραξε τὴν διάβασιν εἰς τὰ δύο παιδία.

Ἦτο ἕνας πελώριος λέων, ἔχων τὸ ἀνάστημα ὄνου· ἡ πυκνή του χαίτη ποῦ ἐσέρνετο εἰς τὸ χῶμα ἐδείκνυε τὴν μεγάλην ἡλικίαν του.

Ἐτρόμαξεν ὁ ζέβρος τοῦ Ὑεὼν καὶ μ' ἕν ἀπότομον τίναγμα ἐπέταξε κάτω τὸν ἀναβάτην του, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε κ' ἔπεσε προύμυτα, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ θηρίον, ποῦ εἶχεν ἐξαπλωθῇ εἰς τὸν δρόμον, μὲ τὰ ἐμπροσθινά του πόδια τεντωμένα ἐμπρός, μὲ τὰ μάτια του μισόκλειστα.

Ἂν καὶ δὲν ἦτο κανένας δειλὸς ὁ μικρὸς Κλοαρέκ, ἰδρὼς ἀγωνίας ἐμουσκευσε τὸ σῶμά του, ὅταν εἶδεν ὅτι εὑρέθη στρωμένος κάτω, ἀντιμέτωπος μὲ τὸν λέοντα, ποῦ ἐκτυποῦσε δεξιᾷ καὶ ἀριστε-

ρᾶ τὴν οὐράν του εἰς τὰ πλευρά του κ' ἐφαίνετο σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν γοητεύση μὲ τὴν ὀπτικὴν ἀκτῖνα, ἡ ὁποία ἀνέβρυζεν ἀπὸ τὰ μισοκλεισμένα βλέφαρά του.

Ὁ δυστυχισμένος μικρὸς ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν τῆς Ἁγίας Ἄννας, κ' ἔπειτα ἔκλεισε τὰ μάτια του. Τί ἄλλο ἠμποροῦσε νὰ κάμη, χωρὶς ἄλλο ὅπλον παρὰ μόνον μίαν κάμαν περασμένην εἰς τὴν ζώνην του, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἐτολμοῦσε νὰ πιάση, διότι ἦτο φόβος μήπως, μὲ τὸ πρῶτον κίνημα ὁ λέων ὁρμήση ἐπάνω του ; . . .

Καὶ ὁ Ἰανὸς μὲ τοὺς δέκα πολεμιστάς του δὲν ἐννοοῦσαν νὰ παρέμβουν, ἐνῷ μιὰ τουφεκιὰ μόνον ἠμποροῦσε νὰ σώση τὸν Ἰβών!

Μὴ ἐννοῶν τίποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν Βανυαίων, ὁ Ἰβὼν εἶδε καὶ ἀποεῖδε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένη τὴν σωτηρίαν παρὰ μόνον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του.

Σιγὰ-σιγά, ἀνεσηκώθη στηριζόμενος εἰς τὰς παλάμας του, καὶ μὲ τὸ δεξί του χέρι ἐπροσπάθησε νὰ βγάλη τὴν κάμαν του. Μόλις ἔκαμεν αὐτὴν τὴν κίνησιν, τὰ βλέφαρα τοῦ λέοντος ἀπεκάλυψαν ἀργὰ-ἀργὰ τὰς χρυσᾶς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν του· τὸ θηρίον ἐτίναξε τὴν χαίτην του, ἀνεσηκώθη χωρὶς βίαν, κ' ἔβγαλε τὸν βραχνὸν καὶ λαρυγγώδη ἐκεῖνον βρυχηθμόν, τοῦ ὁποίου τὰ ἠχηρὰ κύματα ἀντιλαλοῦν τρομερὰ εἰς τὰ ἔγκατα τῶν ζωντανῶν πλασμάτων.

Μ' ἓν ἅλμα ὁ λέων ἔφθασε κοντὰ εἰς τὸ ἀγόρι, ποῦ ἐσύρετο πρὸς τὰ ὀπίσω, πάντοτε προύμυτα· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐπιπέση ἐναντίον ἐκείνης τῆς εὐκόλου λείας, ἀνεκάθησεν εἰς τὰ ὀπίσθιά του, καὶ μὲ ἀνασηκωμένους τοὺς ρώθωνας, μὲ τὸ σῶμά του φρίσσον ἀπὸ τὸ ρῖγος τῆς ὀργῆς, ἐπρόβαλε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τρομερὰ πόδια του, μὲ τᾶ νύχια του προέχοντα καθ' ὅλον των τὸ μῆκος.

Ὁ Ἰβὼν ἔκλεισε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν τρομάραν του, ἐξαπέστειλεν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας του ἕνα ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὸν Γιάγκον Ἀμών, καί, μὲ πνιγμένην φωνὴν, ἔκραξε :

— Βοήθεια, Ἰανέ!

Κ' ἔπειτα ἐλιποθύμησε.

Ἀπὸ τὴν ἔναρξιν αὐτῆς τῆς σκηνῆς, ἡ ὁποία δὲν εἶχε διαρκέση οὔτε ἓν λεπτόν, ὁ μικρὸς βασιλεὺς ἐστέκετο μὲ τὰ μάτια του τέσσερα. Δὲν εἶχε παρέμβη ἀκόμη, διότι ἐστήριζε τὰς ἐλπίδας του εἰς τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν μακροθυμίαν τοῦ θηρίου, τοῦ ἱεροῦ γερο-λέοντος τῆς φυλῆς, ὁ ὁποῖος, κάθε βράδυ, αὐτὴν τὴν ὥραν, ἤρχετο κ' ἔπαιρνε τὴν κατσίκαν, ποῦ τοῦ ἔρριπταν οἱ λατρευταί του ὡς τροφήν. . .

Καλὰ τρεφόμενος καὶ χωρὶς νὰ κυνηγηθῇ ποτέ, ὁ λέων ἐκεῖνος οὔτε μίαν φορὰν δὲν εἶχεν ἐπιτεθῇ ἐναντίον Βανυαίου· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἂν συνέβαινεν, ὁ Βανυαῖος θὰ ἐστέκετο νὰ κατασπαραχθῇ μᾶλλον, παρὰ ν' ἀντιτάξῃ ἀντίστασιν εἰς τὰς φαντασιοπληξίας τοῦ ἱεροῦ του θηρίου.

Ἀλλ' εἴτε διότι ἡ λεπτὴ ὀσφρησίς του διέκρινεν εἰς τὸν Ἰβὼν τὰ γνωρίσματα φυλῆς ποῦ δὲν τοῦ ἤρεσε διόλου, εἴτε διότι ἦτο δύσθυμος ἢ ὑπέφερεν ἀπὸ πονόδοντον, τὸ τρομερὸν αὐτὸ νόσημα τῶν μεγάλων σαρκοβόρων, ὁ γέρων βασιλεὺς τοῦ δάσους δὲν ἔκαμε καθόλου φιλόφρονα ὑποδοχὴν εἰς τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον, ποῦ ἔπεσε καταμεσῆς τοῦ δρόμου, μύτη μὲ μύτη μὲ αὐτόν.

Ὅταν εἶδε τὸν Ἰβὼν νὰ κρημνίζεται ἀπὸ τὸν ζέβρον του, ὁ Ἰανὸς εἶχε πηδήση ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἰδικόν του, κ' ἐστέκετο ἕτοιμος νὰ βοηθήση τὸν φίλον του.

Φοβερὰ πάλη συνεκροτεῖτο εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μικροῦ βασιλέως. Ἀγαποῦσε τὸν ἀδελφόν του Ἰβών, καὶ τῷ εἶχεν ὁρκισθῇ νὰ τὸν προστατεύη, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀντήλλασσε μαζί του τὸν περίφημον ὅρκον. Ἀλλ' ἐγνώριζεν ἐπίσης ὅτι, ἂν ἔσωζε τὸν Ἰβών, ἂν δηλαδὴ ἐσκότωνεν, ἐπλήγωνεν ἢ καὶ ἁπλῶς ἐφόβιζε τὸν λέοντα, τὸ ἱερὸν ζῷον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἡ ἰδική του ἐξουσία ἦτο τίποτε, τὸ ὁποῖον, μ' ὅλην τὴν φωτισμένην διάνοιάν του ποῦ δὲν παραδέχετο τὰς δεισιδαιμονίας, ἐσέβετο καὶ οὗτος ἀπὸ ὁρμέμφυτον, ἀσυλλόγιστον καὶ σχεδὸν ἀκούσιον, ὀφειλόμενον εἰς τὸ πνεῦμα τῆς φυλῆς, ποῦ ἐξασθενίζουν μὲν ἡ καλὴ παιδεία καὶ ἡ ἀνατροφή, ἀλλὰ δὲν ἐξαφανίζουν ἐντελῶς,—ἐγνώριζεν ἐπὶ τέλους ὅτι, ἂν ἐτολμοῦσε νὰ διαπράξῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀνευλαβῆ πρᾶξιν πρὸς τὸ θηρίον, ἡ βασιλική του ἀρχὴ ἦτο διὰ παντὸς χαμένη, οὔτε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιστοτέρους του Βανυαίους δὲν θ' ἀνεγνώριζε πλέον τὴν ἐξουσίαν του, θὰ τὸν ἐθεωροῦσαν ὡς θεοκατάρατον προδότην, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία δύναται νὰ ἐπισύρῃ εἰς τὴν φυλήν του τὰς τρομερωτέρας θεομηνίας.

Ἐφ' ὅσον ὁ λέων ἔμενεν ἀκίνητος, χωρὶς ν' ἀπειλῇ τὴν ζωὴν τοῦ Ἰβών, ὁ Ἰανὸς ἀσθμαίνων, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα εἰς τὰ μάτια τοῦ θηρίου, ἔμενεν ἀδρανὴς καὶ αὐτός, μὲ τὴν διάνοιάν του συγκεντρωμένην εἰς αὐτὰ τὰ δύο σημεῖα :— εἰς τὸ βασιλικόν του ἀξίωμα,—εἰς τὴν τήρησιν τοῦ δοθέντος ὅρκου. Ὅταν ὅμως ὁ λέων ἀνεσηκώθη καὶ ἀνεκάθησε καὶ ὕψωσε τὸ πόδι του, συνοδεύων τὴν κίνησιν ἐκείνην μὲ τὴν ἐμφαντικὴν ἐκείνην σύσπασιν τῶν ρωθώνων του, τῆς ὁποίας τὴν σημασίαν ἐγνώριζεν ὁ Ἰανός, αὐτὸς δὲν ἐδίστασε πλέον. Ἐνίκησεν ἡ εὐγένεια τοῦ χαρακτῆρός του : ἀληθινὰ μεγάλος, ὄχι διὰ τὴν ἐξουσίαν του ἐπὶ ἑνὸς μικροῦ βασιλείου μαύρων, ἀλλὰ διὰ τὸν ἡρωϊσμὸν τῆς ψυχῆς του, ἐθυσίασε τὰ ὄνειρα τῆς δικαίας φιλοδοξίας του, ἐπήδησε πρὸς τὸν φίλον του, τὸν ἥρπασεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸν ἀπέθεσεν ὄπισθέν του.

Κατάπληκτος διὰ τὸ τόλμημα ἐκεῖνο ὁ γηραιὸς λέων ἔμεινε μὲ τὸ πόδι μετέωρον. Ὁ Ἰανός, ποῦ εὑρίσκετο ἐμπρός του, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὀπισθοχωρήση, χωρὶς νὰ τὸν κατασπαράξουν τὰ νύχια τοῦ ἐχθροῦ· ἐπροσπαθοῦσε λοιπὸν νὰ τὸν δαμάση διὰ τοῦ βλέμματος. Μὲ τὸ ἕνα γόνυ καταγῆς, προστατεύων τὸν Ἰβὼν μὲ τοὺς ἀνοικτούς του βραχίονας, ἠσθάνετο εἰς τὸ πρόσωπόν του νὰ περνᾷ τὸ φλογερὸν φύσημα ποῦ ἔβγαινεν ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν ρύγχος τοῦ θηρίου. Μία ἐλπὶς ἔλαμψεν ἔξαφνα εἰς τὸ πνεῦμά του : ἦτο σωσμένος, ἂν κατώρθωνε νὰ καταδαμάση διὰ τῆς θελήσεως, ὅπως εἶχεν ἀκούσῃ ὅτι ἐνίοτε ἐγίνετο, ἐκεῖνον τὸν ὄγκον τῆς σαρκὸς καὶ τῆς δυνάμεως, ἂν ἀπεδείκνυε τὴν ὑπεροχήν του, αὐτός, ὁ μικρὸς δωδεκαετὴς βασιλεύς, ἐπὶ τοῦ γέροντος βασιλέως τῶν δασῶν.

Ἐνδίδων εἰς τὴν αἰφνιδίαν ἐκείνην παρόρμησιν, ἀπώθησε μὲ τὰ δύο του χέρια μαζὶ τὸ στῆθος τοῦ ζῴου, κ' ἐφώναξε, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα εἰς τὰ μάτια τοῦ λέοντος :

—Φύγε, φύγε λοιπὸν ἀπ' ἐδῶ! μὴν εἶσαι τόσον ἄνανδρος!

Οἱ Βανυαῖοι ἐκύτταζαν ἐκείνην τὴν ἀλλόκοτον σκηνὴν μὲ ἀδιάφορον ἦθος. Ἂν τοὺς ἐβλέπατε, τίποτε δὲν θὰ ἐμαντεύατε ἀπὸ τὴν σπαρακτικὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνοντο. Πρὸς στιγμὴν, εἶχαν φοβηθῇ μήπως ὁ βασιλεὺς ἐπιτεθῇ καὶ κτυπήση τὸ ἱερόν των θηρίον· τώρα ἦσαν ἥσυχοι πλέον, διότι ὁ Ἰανὸς ἁπλῶς τὸ ἐξώρκιζε νὰ φύγῃ, τὸ καθικέτευε ὡς ἀνωτέραν δύναμιν, μὲ τὴν ὁποίαν δὲν τολμᾷ νὰ παλαίση κανείς· καὶ ἐναγωνίως ἐσκέπτοντο, ἂν θὰ ὑποχωροῦσεν «ὁ θεὸς» ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ἂν θ' ἄφινε τὸν Ἰανὸν εἰς τὸν λαόν του, ποῦ θὰ τὸν ἀγαποῦσε τώρα ἀκόμη περισσότερον, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπόδειξιν τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς λατρείας του πρὸς τὸν «ἅγιον ἄρχοντα τῆς φυλῆς». . .

Ἀλλ' ὄχι· ἦτο ἀνηλεὴς ὁ γέρων λέων. Τὸ πόδι του μὲ τὰ συνεσπασμένα δάκτυλα κατέπεσε, καὶ ὁ μικρὸς βασιλεύς, μὲ τὸ στῆθος του ὠργωμένον ἀπὸ τὰ μυτερὰ ἐκεῖνα γαμψώνυχα, ἔπεσε χωρὶς ν' ἀφήση φωνήν, ἐπάνω εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἰβὼν Κλοαρέκ, ποῦ ἐκοίτετο χάμω ὄπισθέν του.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα κερδίζει κανεὶς μὲ οἰκονομίαν, εἶνε δυὸ φορὲς κερδισμένα.

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ ΠΟΥ ΕΦΑΓΕ ΤΟΝ ΛΥΚΟ

— Ὅλα αὐτὰ τὰ παραμύθια σας, μὲ τοὺς μάγους καὶ μὲ τὲς νεράϊδες, μὲ τοὺς δράκους καὶ μὲ τοὺς λύκους, εἶνε ὅλα ἀνόητα!—εἶπεν ὁ μεγάλος θεῖός μου Δίκ Σάρ, ποῦ ἦτο νεοφερμένος ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν. (Σημειώσατε ὅτι τὸ ἀληθινὸν ὄνομά του ἦτο Δημήτριος Σαρακοστιανόπουλος, ἀλλὰ οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ χάνουν διὰ νὰ προφέρουν τόσον μακρουλὰ ὀνόματα, καὶ τοῦ τὸ εἶχαν συντομεύσῃ). . . Δὲν τὰ λέγουν ἔτσι τὰ παραμύθια εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ἐκεῖ τὰ κάμνουν φυσικὰ σὰν ἀληθινά, σύμφωνα μὲ τὰ σημερινὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, κ' ἔτσι τὰ παιδιὰ διασκεδάζουν καλλίτερα. Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὴν Κοκκινοσκουφίτσα, κατὰ τὸν ἀμερικανικὸν τρόπον ; . . Ναί ; Λοιπόν, ξεφτιλίστε τ' αὐτιά σας καὶ ἀρχίζω. Ὁ πρῶτος ποῦ θὰ μὲ διακόψῃ, θὰ φάγῃ ἕνα φοῦσκο, καὶ δύο ὁ δεύτερος...

Ἦτανε μιὰ φορά, στὴν Ἀμερική, ἕνα κορίτσι, καὶ τὸ ἔλεγαν Ἀλίκη Κάρεττ, οἱ γονεῖς του ὅμως τὸ ἐφώναζαν Κοκκινοσκουφίτσα, διότι συνήθως ἐφοροῦσε . . . θαλασσιὰ ἀπὸ τὰ πόδια ὡς τὴν κορυφή. Τὸ σπίτι των ἦτανε σὲ μιὰν ὡραία πολιτεία στὴν ἄκραν τοῦ δάσους, ἑνὸς δάσους ποῦ ἦτανε σκοτεινὸ καὶ ἀπέραντο, γεμάτο ἀπὸ τίγρεις, λεοντάρια, ἀρκοῦδες, λύκους, ἀλεποῦδες, ἰαγουάρους, μαϊμοῦδες καὶ κροκοδείλους —τέλος πάντων σὰν ἀμερικανικὸ δάσος. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δάσους, δηλαδὴ ἀρκετὰ μίλια μακρυά, ἐκαθόταν στὸ μοναχικὸ σπίτι της, μέσα 'ς ἕναν κῆπο ποκνοφυτευμένο, ἡ γιαγιὰ τῆς Ἀλίκης, ἡ κυρία Εὐδοξία Κάρεττ, μιὰ καλὴ γρηοῦλα, χωρὶς δοντάκια, ἀλλὰ μὲ γεννάκια καὶ μουστακάκια, ποῦ εἶχεν ἑορτάση ἑβδομῆντα ἑπτὰ φορὲς τὴν Πρωτοχρονιά, καὶ ἦτανε λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν της. Σᾶς εὔχομαι κ' ἐσᾶς τὸ ἴδιο, παιδάκια μου, ἂν ἀγαπᾶτε τὰ μελομακάρουνα καὶ δὲν ἔχετε ρευματισμούς. . . . Εἴδεμή, ὄχι!

Μιὰ φορὰ λοιπὸν κάθε δεκαπέντε, ἡ οἰκογένεια Κάρεττ, μὲ τὰ κυριακάτικά τους ὅλοι, ἀνέβαιναν εἰς τὸ αὐτοκίνητον τῶν 777 ἵππων, καὶ μιὰ καὶ δυό, στῆς γιαγιᾶς. Ἐκεῖ πιὰ ἐχαλοῦσεν ὁ κόσμος· ἔτρωγαν πρωί, μεσημέρι, ἀπόγευμα, βράδυ, εἰς τὸ ἀναμεταξὺ ἔπιναν μπίρα, σουμάδες καὶ λεμονάδες, κ' ἐθαύμαζαν τὰ λουλούδια τῆς γιαγιᾶς, τὰ φροῦττα τῆς γιαγιᾶς, τὴν καλὴν ὄψιν τῆς καλῆς γιαγιᾶς. Κ' ἔκαμναν τὴν Ζαμπέττα, τὴν μαγείρισσα, νὰ χάνη τ' αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια,—δηλαδὴ τὰ αὐγὰ ἀπὸ τὰ καλάθια τῆς κουζίνας. Καὶ πάντοτε ὑπῆρχε μέσα στὴν σεβαστὴ τσέπη τῆς σεβαστῆς γιαγιᾶς ἕνα μικρὸ δῶρον διὰ τὴν Ἀλίκην, ἑκτὸς πιὰ ἂν ἦτανε μεγάλο τὸ δῶρον.

Ἔτυχε ὅμως, τὸν Μάη μῆνα, νὰ μὴν ἠμπορέση ἡ οἰκογένεια νὰ πάη εἰς τὸ Γκρόβεν, ὅπως λέγει ἡ Γεωγραφία τὸ μέρος, ὅπου ἦτανε τὸ κτῆμα τῆς γιαγιᾶς. Καὶ τὸ αἴτιον ἦτανε ὅτι ὁ πατέρας τῆς Ἀλίκης δὲν εἶχε διόλου καιρόν, διότι ὅλον του τὸν καιρὸν τὸν ἔτρωγε μία πολὺ σπουδαία ὑπόθεσις, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ διπλασιάση τὴν περιουσίαν τῆς οἰκογενείας, ὡς ποῦ νὰ πῆτε ἅψε-σβῦσε. Περιττὸν νὰ καθήσω καὶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τί εἴδους ἦτον αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, διότι,

«Ὁ λύκος δὲν ἐσάλευσε...» (Σελ. 291, στ. γ'.)

πρῶτον δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ παραμυθιοῦ, δεύτερον διότι θὰ σᾶς ἐζάλιζε, καὶ τρίτον διότι δὲν θὰ τὴν καταλαβαίνατε διόλου αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁπωσδήποτε, ἦτο τόσον σοβαρὰ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, ὥστε ὁ κ. Κάρεττ δὲν ἐσάλευε κἂν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του. Ἐφώναξε λοιπὸν ἐκεῖ τὴν Ἀλίκην καὶ τῆς εἶπε :

— Θὰ πάρῃς τὸ ποδήλατό σου καὶ θὰ πάρῃς τὸν δρόμον τοῦ δάσους· θὰ πᾶς εἰς τὸ Γκρόβεν, καὶ θὰ πᾶς τῆς γιαγιᾶς σου μιὰ πουτίγκα. Καὶ κύτταξε νὰ γυρίσῃς ἐνωρίς, πρὶν τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Εἶπε, κ' ἔκαμε βουτιὰ μέσα 'ς ἕναν ὠκεανὸ ἀπὸ λογαριασμοὺς καὶ νούμερα.

Ἡ Ἀλίκη ἐπήγαινε νὰ φύγῃ.

— Μὴ ξεχάσῃς καὶ τὴν καραμπίνα σου, ἐπρόσθεσεν ὁ κ. Κάρεττ, χωρὶς νὰ σηκώση τὰ μάτια του ἀπὸ τὰ χαρτιά του. Εἶνε ζῷα στὸ δάσος. . .

Πρὶν περάσουν δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ Ἀλίκη ἐφόρεσε τὰ *ποδηλατικά* της, καὶ μὲ τὴν καραμπίναν κρεμασμένην εἰς τὸν ὦμον, καβάλλα εἰς τὸ ποδήλατό της, ἔτρεχε σὰν τὸ πουλὶ πρὸς τὸ δάσος, μὲ τὰ μεγάλα πυκνόφυλλα δένδρα. Ἡ πουτίγκα, τυλιγμένη μέσα σὲ κεροχαρτο καὶ ἀσημόχαρτο, ἐναννουρίζετο μέσα στὸ σάκκο, ποῦ ἦτανε κρεμασμένος εἰς τὸ τελλάρο τοῦ ποδηλάτου...

Ἐπέρασε μία ὥρα. Καὶ μέσα εἰς τὴν σιωπὴν τοῦ δάσους δὲν ἠκούετο τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ κουδουνάκι τοῦ ποδηλάτου. Ἡ Ἀλίκη ἐδίψασε, ἐσταμάτησε τὸ σιδεράλογό της, κ' ἐκάθησεν εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου. Ἐσήκωσε τὸ παγοῦρί της, ὅπου εἶχε βαλμένο νερὸ μ' ἕνα κόμπο οὐΐσκυ,—μοναδικὸ πρᾶγμα γιὰ νὰ ξεδιψοῦν οἱ διψασμένοι Ἀμερικανοί. Καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ πιῇ, ὅταν ἀπὸ πίσω της, ἤκουσε νὰ σπάζῃ ἕνα ξερὸ κλαδάκι. Ἂν ἦτανε μέσα στὴν πολιτεία, στὴν Νέαν Ὑόρκην ἢ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου περνοῦν κάρρα καὶ αὐτοκίνητα, τράμ καὶ ἁμάξια, οὔτε θὰ ἐπρόσεχε κἂν εἰς ἐκεῖνον τὸν κρότον. Ἀλλὰ τὸν ἄκουσε μέσα στὸ δάσος ἡ Ἀλίκη, καί, μ' ὅλην τὴν παληκαριά της, ἐφοβήθη.

Δὲν ἔφυγεν ὅμως. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν φοβοῦνται κἄποτε οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ κορίτσια, ἀλλὰ δὲν φεύγουν ποτέ. Ἡ Ἀλίκη ἐγύρισε μόνον νὰ ἴδῃ, καὶ εἶδε, μέσα εἰς τὰ πυκνὰ χαμόδενδρα, δύο μάτια γυαλιστερά, κάτω ἀπὸ δύο ὀρθὰ αὐτιά, μ' ἕνα μοῦτρο ποῦ ἔμοιαζε σὰν τοῦ σκύλου, ἀλλὰ πολὺ ἄγριο καὶ κακό, κ' ἐκύτταζε καλὰ-καλὰ τὸ ποδήλατό της.

Ἦτανε ἕνας λύκος, ἕνας μεγάλος μαυρωπὸς λύκος, μὲ τὲς τρίχες ἀγριεμμένες. Ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ εἶπε μὲ μιὰ ἄσχημη φωνή, σὰν φωνὴ βραχνοῦ μεθυσμένου, ποῦ εἶνε τὸ πιὸ ἄσχημο πρᾶγμα στὸν κόσμο . . .

— Βάζω στοίχημα, μικρή μου Ἀλίκη, πῶς πηγαίνεις στὸ Γκρόβεν, γιὰ νὰ ἴδῃς τὴν γιαγιά σου.

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἔλεγε ποτέ της ψέμματα,—καὶ ὅλα τὰ Ἀμερικανόπουλα ἔτσι κάμνουν : ποτὲ δὲν λέγουν ψέμματα, —δὲν ἤθελε ὅμως καὶ κουβέντες μὲ λύκους. Ἔκαμε «ναὶ» μὲ μίαν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, ἀλλά, εἰς τὸ ἀναμεταξύ, ἔπιασε τὸ ποδήλατό της καὶ τὸ ἔσπρωξε πρὸς τὸν δρόμον. Ὁ λύκος δὲν ἐσάλευσε.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Η ΚΑΚΟΜΑΘΗΜΕΝΗ ΑΡΚΟΥΔΙΤΣΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Z'.

Μιὰ 'μέρα, φόβος καὶ τρόμος ἔπεσε μέσα στὸ πράσινο δάσος.

— Οἱ ἀρκουδιάρηδες!.. οἱ ἀρκουδιάρηδες!...

Καὶ ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἔτρεξαν ποῦ νὰ κρυφθοῦν καὶ ποῦ νὰ τρυπώσουν, καὶ μόνον μερικὰ ἀρκουδοπαλήκαρα, σὰν τὸν Τέλλο, ἐστάθηκαν γενναῖα, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ πολεμήσουν μ' ἐκείνους τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους.

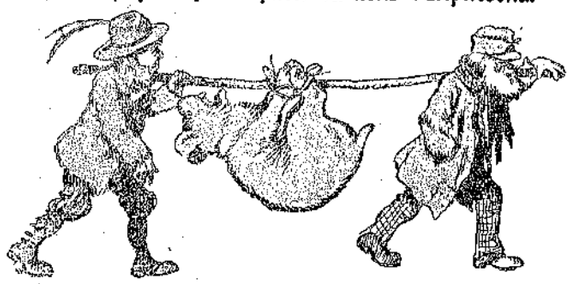

«Κρεμασμένη ἀπὸ τὰ πόδια σ' ἕνα μακρὺ ξύλο.» (Σελ. 292.)

Μέσα 'ς ἐκείνην τὴν ἀναμπουμπούλα, ἐθυσίασαν τὴν Στρατούλα, ἢ μᾶλλον τὴν ἐλησμόνησαν· διότι, ὅταν ἔλθῃ κανένας ἐξαφνικὸς κίνδυνος, δὲν συλλογίζεται κανεὶς παρὰ τὸν ἑαυτόν του ἢ ἐκείνους ποῦ ἀγαπᾷ, καὶ κανεὶς δὲν ἀγαπᾷ τὰ κακὰ καὶ ἐγωϊστικὰ παιδιά.

Ἡ καλὴ ὅμως Νικολέττα, ποῦ δὲν ἐκρατοῦσε κακία μέσα της, ἐπέστρεψεν ὀπίσω διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀδελφούλα της νὰ γλυτώσῃ. Ἡ Στρατούλα ὅμως ἤτανε... καλομαθημένη· ἤθελε ὅλα τὰ πράγματα νὰ γίνωνται, χωρὶς αὐτὴ νὰ κοπιάσῃ διόλου.

— Θέλω νὰ σταθῇς καὶ νὰ μὲ περιμένῃς! — ἐφώναζε τῆς Νικολέττας, ὅταν αὐτὴ ἔτρεχεν ἐμπρός.

— Μά, Στρατούλα μου, τῆς ἔλεγεν ἡ Νικολέττα, δὲν εἶνε τώρα καιρὸς γιὰ χασομέρι. Ἂν σταθοῦμε, ἐχαθήκαμε! θὰ μᾶς προφθάσουν καὶ θὰ μᾶς πιάσουν... Τρέχα, τρέχα, καὶ μὴ στέκεσαι!

— Εἶμαι κουρασμένη! εἶμαι κουρασμένη! ἐφώναζε τότε ἡ Στρατούλα. Θέλω νὰ μὲ σηκώσῃς! δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω...

Ἀμὴ δέ!... Καιρὸς ἤτανε νὰ κάθωνται καὶ νὰ κάνουν τὸ κέφι τῆς Στρατούλας, ἐνῷ οἱ ἀρκουδιάρηδες ἦσαν κοντά. Ὁ Καστανὸς καὶ ὁ Τέλλος, ποῦ ἦσαν πολὺ δυνατοὶ καὶ οἱ δύο, ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ ἄρπαξαν τὴν Νικολέττα, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσουν, ποῦ τοὺς παρακαλοῦσε γιὰ τὴν ἀδελφή της:

— Ὄχι ἐμένα... τὴν καϊμένη τὴν Στρατούλα νὰ σηκώσετε, ποῦ δὲν μπορεῖ ἡ καϊμένη νὰ τρέξῃ. Ἐγὼ φεύγω καὶ μονάχη μου!

Ὁ Τέλλος ὅμως καὶ ὁ Καστανὸς ἔβλεπαν ὅτι ἡ καλὴ Νικολέττα εἶχε παρακουρασθῇ, τόσην ὥραν ποῦ ἐπάσχιζε νὰ γλυτώσῃ τὴν κακομαθημένη Στρατούλα. Δι' αὐτό, χωρὶς νὰ τῆς δώσουν ἀπάντησιν, τὴν ἐσήκωσαν μὲ τὰ δυνατά χέρια τους, κ' ἔφυγαν τρεχάτοι, κ' ἔτσι ἔμεινεν ὁλομόναχη ἡ Στρατούλα.

Ἡ Στρατούλα δὲν ἤτανε μαθημένη οὔτε νὰ τρέχῃ, οὔτε νὰ σκαρφαλώνῃ στὰ δένδρα, οὔτε νὰ κάνῃ τὸν παραμικρὸν κόπον. Ἐστάθηκε λοιπὸν καὶ τὴν ἐτσάκωσαν... Κ' ἐπειδὴ ἤτανε καλοκαμωμένη, παχουλὴ καὶ καλοθρεμμένη, καὶ εἶχε ὡραία μαλλιαρὴ γοῦνα, οἱ ἀρκουδιάρηδες ἤτανε καταχαρούμενοι διὰ τὸ κυνήγι ποῦ ἔπιασαν.

— Πρώτης τάξεως κελεποῦρι! — εἶπαν καθὼς τῆς ἔδεναν καὶ τὰ τέσσερα πόδια μαζί.

Καὶ οἱ ἀρκοῦδες, τὰ ἀρκουδόπουλα καὶ αἱ ἀρκουδίτσες τῆς γειτονιᾶς τοῦ κὺρ Μάρκου, ποῦ ἡ Στρατούλα τοὺς ἐγενότανε βασανιστήριο μὲ τὸν κακὸ χαρακτῆρά της, ἅμα τὴν εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ νὰ τὴν περνοῦν οἱ ἀρκουδιάρηδες κρεμασμένην ἀπὸ τὰ πόδια 'ς ἕνα μακρὺ ξύλο, διὰ νὰ τὴν πᾶνε στὴν πολιτεία, — εἶπαν μὲ μιὰ φωνή:

— Οὔφ! ἐγλυτώσαμε ἐπὶ τέλους ἀπὸ αὐτὸ τὸ βάσανο!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΕΛΟΣ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

ΠΟΥ ΝΑ ΕΙΝΕ ΑΡΑΓΕ;

Ἐπέρασε μία νύκτα, καὶ μέλις τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀντελήφθησαν, εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν, τὴν ἀνεξήγητον ἐξαφάνησιν τῆς Ἀνδρέας.

Μ' ὅλην τὴν βαρεῖαν προσβολὴν ποῦ τοῦ εἶχε κάμῃ ἡ ἐξαδέλφη του, ὁ Ἄνδης δὲν τῆς ἐκράτησε διόλου μνησικακίαν· ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της διὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς καλλίτερα αἰσθήματα καὶ νὰ συμφιλιωθῇ μαζί της. Ἀλλ' οὔτε οἱ κτύποι ποῦ ἔκρουσεν εἰς τὴν θύραν, οὔτε αἱ φιλικαί του προτροπαὶ καὶ παρακλήσεις εὑρῆκαν τὴν ἐλαχίστην ἠχὼ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου, καὶ ὁ Ἄνδης ἠναγκάσθη νὰ καταβῇ ἄπρακτος.

Ὁ κ. Δεβουσὺ ἐπέρασε πολὺ ἄσχημα τὴν νύκτα. Ὅταν, τὸ πρωΐ, ὁ ἰατρὸς ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν του, ἐκίνησε βραδέως τὴν κεφαλήν, καὶ τὸ πρόσωπόν του συνωφρυώθη· ἔπειτα, ἀφοῦ διώρισεν εἰς τὸν πελάτην του ἓν κατευναστικὸν ποτόν, ἀνεχώρησε, κάμνων εἰς ὅλους αὐστηροτάτας συστάσεις νὰ μὴ ταράξουν οὐδὲ στιγμὴν τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἀρρώστου· προσέθεσε μάλιστα ὅτι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, αὐτὸς δὲν ἀνελάμβανε καμμίαν εὐθύνην διὰ τὰς συνεπείας, ποῦ ἦτο δυνατὸν νὰ παρουσιασθοῦν.

Τὸ δωμάτιον τῆς δεσποινίδος Δεβουσὺ εὑρίσκετο ἀκριβῶς ἀπέναντι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατέρα της· δὲν ἦτο λοιπὸν εὔκολον νὰ κρούσῃ κανεὶς τὴν θύραν της μὲ ἐπιμονήν, χωρὶς νὰ φθάσῃ ὁ κρότος εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ ἀρρώστου. Δι' αὐτό, ὅταν, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἰατροῦ, ἡ καμαριέρα ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τῆς μικρῆς της κυρίας κ' εὑρῆκε κλειστὴν ἀκόμη τὴν θύραν, δὲν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων δύο ἢ τρεῖς σιγανοὺς κτύπους· κατόπιν, ἀφοῦ δὲν ἤκουσε τίποτε νὰ μετακινηθῇ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, ἄφησε τὸ δοχεῖον μὲ τὸ ζεστὸ νερὸ εἰς τὸ κατῶφλι τῆς θύρας καὶ ἔφυγεν.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐπανῆλθεν· εὑρῆκε τὸ νερὸ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, καὶ οἱ νέοι κτύποι της δὲν ἐπέτυχαν περισσότερον ἀπὸ τοὺς πρώτους. Ἤρχισε τότε ν' ἀνησυχῇ στὰ σοβαρά. Ἐσυλλογίζετο μὲ ἀγωνίαν πῶς συνέβη νὰ παραταθῇ τόσον πολὺ ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὁ ὕπνος τῆς κυρίας της, ἐνῷ αὐτὴ εἶχε πέσῃ νὰ κοιμηθῇ τόσον ἐνωρὶς τὸ προηγούμενον βράδυ. Καὶ τὸ ἔλεγε, μὲ σοβαρὸν ὕφος, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας τοῦ πύργου, ὅταν ὁ θαλαμηπόλος Γεράρδος τὴν διέκοψε:

— Φαντάζεσαι, τῆς εἶπεν, ὅτι δὲν ἐξύπνησεν ἀκόμα ἡ δεσποινὶς Ἀνδρέα; Τώρα ἔκι' ἄλλη μιά! Αὐτὴ θὰ ἔχῃ ὧρες τώρα, ποῦ θὰ τρέχῃ στοὺς δρόμους... τὸ ὑποθέτω τοὐλάχιστον.

— Πῶς τὸ ὑποθέτεις; Πότε καὶ ποῦ τὴν εἶδες; — ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ ἡ Ἀγγέλω.

— Τὸ ὑποθέτω, διότι εἶχεν ἀφήσῃ χθὲς τὸ βράδυ τὸ τρίκυκλό της εἰς τὴν αὐλήν, κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας, καὶ σήμερα τὸ πρωΐ, ὅταν κατέβηκα, δὲν τὸ εἶδα πιὰ ἐκεῖ. Δὲν ἠμπορῶ ὅμως παρὰ νὰ ὑποθέτω μόνον ὅτι ἡ δεσποινὶς τὸ ἔπῆρε διὰ νὰ κάμῃ κανένα πρωϊνὸν περίπατον, διότι δὲν τὴν εἶδα καὶ νὰ φεύγῃ.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ ἤρκεσε διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὰς ἀνησυχίας τῆς καμαριέρας.

Ὅταν ὀλίγας στιγμὰς ἀργότερα, ἡ Ἀγγέλω συνήντησε τὸν Ἄνδην εἰς τὸν διάδρομον, τοῦ ἔκαμε λόγον καὶ διὰ τὴν πρωϊνὴν ἔξοδον τῆς δεσποινίδος Ἀνδρέας.

— Ἠμποροῦσε νὰ περιμένῃ νὰ μὲ ἰδῇ πρῶτα — ἐσκέφθη ὁ νέος. Ἡ καϊμένη ἡ Ἀνδρέα! θὰ εἶνε τώρα κατεντροπιασμένη δι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμε...

Καὶ αἱ σκέψεις του ἐστράφησαν ἀλλοῦ.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, τοῦ ἦλθεν ἕνα γραμματάκι ἐκ μέρους τῆς κυρίας Γριβώ, τὸ ὁποῖον τὸν εἰδοποιοῦσεν ὅτι ὁ υἱός της εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τοῦ φίλου του καὶ ὅτι πολὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν ἰδῇ. Τὸ πόδι του ἐπήγαινε πολὺ καλλίτερα τώρα· ἐδέχθη λοιπὸν τὴν πρόσκλησιν ὁ Ἄνδης, καὶ ἀνεχώρησε διὰ νὰ περάσῃ τὴν ἡμέραν του εἰς τὴν Τουρέττην.

Ἡ ὥρα τοῦ μεσημβρινοῦ φαγητοῦ ἐπέρασε, χωρὶς νὰ δώσῃ σημεῖα ζωῆς ἡ Ἀνδρέα· ἐπειδὴ ὅμως πάντοτε εἶχε τὸ ἐλεύθερον νὰ πηγαίνῃ καὶ νὰ ἔρχεται ὅπως αὐτὴ ἤθελεν, ἡ πολύωρος ἀπουσία της δὲν ἐπροξένησε παραπολὺ ζωηρὰς ἀνησυχίας.

Ἐν τοσούτῳ ὁ ὕπνος τοῦ κ. Δεβουσὺ εἶχε παραταθῇ πολὺ ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα· καὶ μάλιστα δὲν ἐξύπνησεν ὁ ἄρρωστος, παρὰ διὰ νὰ πάρῃ νέαν δόσιν ἀπὸ τὸ ἰατρικόν του καὶ πάλιν νὰ κοιμηθῇ.

— Αὐτὸς ὁ ὕπνος ὠφέλησε πάρα πολὺ τὸν κύριόν σου, — εἶπε κατὰ τὸ δειλινὸν ὁ ἰατρὸς εἰς τὸν Γεράρδον, ποῦ ἐστέκετο εἰς τὸν προθάλαμον κ' ἐπερίμενε νὰ μάθῃ διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ κ. Δεβουσύ. — Ποῦ εἶνε ἡ δεσποινὶς Ἀνδρέα;

— Δὲν τὴν εἶδα διόλου, ὅλην τὴν ἡμέραν, κύριε. Ὑποθέτω ὅτι εὑρίσκεται τώρα εἰς τὴν Τουρέττην, μαζὶ μὲ τὸν κ. Ἄνδη. Κοντεύει ἑπτὰ ἡ ὥρα, δὲν θὰ ἀργήσουν λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψουν.

— Ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ μείνω περισσότερον, ἂν ὅμως ἡ παρουσία μου ἐδῶ γίνῃ ἀναγκαία, ἠμπορεῖτε νὰ στείλετε νὰ μὲ ζητήσετε· ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι καλὰ θὰ πᾶνε τὰ πάντα. Ἔχω ἄλλως τε δώσῃ εἰς τὴν νοσοκόμον τὰς ἀπαιτουμένας ὁδηγίας.

Αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἕνας μικρὸς διανομεὺς τοῦ τηλεγραφείου ἀνέβαινεν ἀπὸ τὴν δενδροστοιχίαν, σφυρίζων ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Ἦλθε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν Γεράρδον καὶ τοῦ ἐνεχείρισεν ἕνα τηλεγράφημα.

— Τὸ ἀνοίγετε ἐσεῖς, κύριε; εἶπεν ὁ ὑπηρέτης εἰς τὸν ἰατρόν, παραδίδων εἰς αὐτὸν τὸ διπλωμένο κυανοῦν χαρτί. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ κύριός μου θὰ τὸ ἐγκρίνῃ ποῦ τὸ ἀνοίξατε.

— Γιὰ νὰ δοῦμε, εἶπεν ὁ ἰατρὸς μὲ δισταγμόν, ἂν τὸ τηλεγράφημα εἶνε δι' ὑποθέσεις, ὁ κ. Δεβουσὺ αὐτὴν τὴν στιγμὴν δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ φροντίσῃ... ἂν ἀπ' ἐναντίας πρόκειται διὰ ζήτημα ἰδιωτικῆς φύσεως, ἴσως εἶνε ἀρκετὰ ἐπεῖγον ὥστε νὰ ἐπιβάλῃ νὰ μὴν περιμένωμεν πότε θὰ ἐξυπνήσῃ ὁ ἄρρωστός μας. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις ἐπιβάλλεται ἡ ἄμεσος ἀπάντησις. Ἂς λάβωμεν λοιπὸν τώρα γνῶσιν τοῦ τηλεγραφήματος, καὶ ἔπειτα σκεπτόμεθα καὶ ἀποφασίζομεν τί πρέπει νὰ κάμωμεν.

Ἔσχισε τὸ κυανοῦν χαρτὶ εἰς τὸ διάτρητον μέρος του κ' ἔρριψεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ περιεχόμενόν του.

— Τί νὰ σημαίνῃ τάχα αὐτό; ἀνέκραξε μὲ τόνον βαθείας ἐκπλήξεως. Ἄκουσε τί λέγει αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα:

«Εὑρίσκεται ἐδῶ ἕνα κορίτσι διατεινόμενον ὅτι λέγεται Ἀνδρέα Δεβουσὺ καὶ ὅτι εἶνε κόρη σας. Εἶνε ἀλήθεια;

«Συνταγματάρχης Τραχύς.»

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται σὰν ἄνοστη φάρσα, — παρετήρησεν ὁ ἰατρός. Ἡ δεσποινὶς Ἀνδρέα δὲν ἔχει ἔτσι ἐξαφνα πετάξῃ μὲ τὸ ἀεροστατον. Ἀπὸ ποῦ εἶνε τὸ τηλεγράφημα; Γιὰ νὰ δοῦμε... ἀπὸ τὸ Τουάρ. Δὲν εἶνε πολὺ μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους τί ἤθελε νὰ πάῃ ἡ μικρὴ κυρία σας εἰς τὸ Τουάρ, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα διὰ τὴν ἀναχώρησίν της; Κάτι ὑποπτον ὑπάρχει 'ς αὐτό. Τί λὲς καὶ σύ, Γεράρδε;

Ὁ Γεράρδος ἐπῆρε τὸ τηλεγράφημα ποῦ τοῦ ἔτεινεν ὁ ἰατρός, τοῦ ἔρριψε δύο βλέμματα, καὶ τὸ ἐπέστρεψε:

— Βεβαίως, κύριε, — ἀπήντησεν ὑψώνων τοὺς ὤμους καὶ μὲ μειδίαμα, τὸ ὁποῖον ἐξέφραζε τὴν δυσπιστίαν του πρὸς τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ τηλεγραφήματος... Ἡ ἀπάντησις εἶνε πληρωμένη, παρετήρησεν ἔπειτα· θέλετε νὰ τὴν γράψετε σεῖς, κύριε ἰατρέ;

— Διατί ὄχι;

Καὶ εἰς τὴν ράχιν τοῦ κυανοῦ φύλλου, ὁ κ. Βερὶτ ἐχάραξε γρήγορα-γρήγορα τὰς ὀλίγας λέξεις, αἱ ὁποῖαι μετὰ μίαν ὥραν ἔμελλον νὰ ρίψουν εἰς τόσην σύγχυσιν καὶ ταραχὴν τὴν καϊμένην τὴν Ἀνδρέαν.

Κατόπιν ὁ ἰατρός, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶχε δώσῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ ζήτημα τὴν μόνην ἁρμόζουσαν λύσιν, ἀνέβη εἰς τὸ κουπέ του, καὶ μὲ ταχὺν καλπασμὸν τῶν ἵππων του ἔδραμε πρὸς τοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς ποῦ εἶχαν ἀνάγκην τῶν περιποιήσεών του.

Μόλις αὐτὸς ἀνεχώρησε, καὶ ἐφάνη ἐπιστρέφων ὁ Ἄνδης, μὲ τὸ πρόσωπον ζωηρότατον ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ εἶχε περάσῃ ἐξαίρετα τὴν ἡμέραν του εἰς τοῦ φίλου του Γάστωνος Γριβώ.

Ὅταν τὸν εἶδε νὰ ἐπιστρέφῃ μόνος, ὁ Γεράρδος ἀνετινάχθη ἀνήσυχος.

— Ποῦ εἶνε ἡ δεσποινὶς Ἀνδρέα; ἠρώτησε. Δὲν ἐπέστρεψε λοιπὸν μαζί σας;

— Ἡ Ἀνδρέα; ὄχι βέβαια... δὲν τὴν εἶδα κἂν ὅλην τὴν ἡμέραν. Καὶ ὁ θεῖός μου, πῶς εἶνε;

— Ὁ ἰατρὸς τὸν εὑρῆκε κἄπως καλλίτερα... Μά, τὴν δεσποινίδα Ἀνδρέα, εἶσθε βέβαιος ποῦ δὲν τὴν εἴδατε;

— Πῶς; ἂν εἶμαι βέβαιος;... Μὰ τί λοιπόν, καλέ μου Γεράρδε, — προσέθεσεν, ὅταν εἶδε τὴν ἀνησυχίαν ζωγραφισμένην εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὑπηρέτου, — μήπως ἐχάθηκε ἡ ἐξαδέλφη μου;

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἦτο ἡ ἐρώτησις εἰς τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ.

«Κάτι ὑποπτον ὑπάρχει σ' αὐτό...» (Σελ. 293, στ. β'.)

Ἡ ἀγωνία τοῦ Γεράρδου ηὔξησεν ἀκόμη περισσότερον, ὅταν ἡ Ἀγγέλω ἦλθε καὶ τῷ εἶπεν ὅτι, ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας, δὲν εἶχε δυνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μικρᾶς κυρίας της.

Ὅταν δὲ ἀπεδείχθη ὅτι κανεὶς εἰς τὸ σπίτι δὲν ἔτυχε νὰ τὴν ἰδῇ περισσότερον ἀπὸ ὅσον τὴν εἶδεν ἡ καμαριέρα, ὁ καλὸς καὶ πιστὸς ὑπηρέτης ἀνησύχησε σοβαρώτατα.

Ἀνέβη τέσσαρα-τέσσαρα τὰ σκαλοπάτια, ἐπιπλήττων τὴν ὑπηρέτριαν, ποῦ ἦτο ὅσον καὶ αὐτὸς λυπημένη, διατί

νὰ μὴν εἰπῇ εἰς κανένα ὅτι ἡ δεσποινὶς εἶχε μείνῃ τόσας ὥρας ἀόρατος.

— Δὲν εἶνε τὸ σφάλμα δικό μου, ἠθέλησε νὰ δικαιολογηθῇ ἡ καϊμένη· συνέβη συχνὰ ν' ἀπουσιάσῃ ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν ἡ δεσποινίς, καὶ νὰ πάρῃ μαζί της τὸ κλειδὶ τοῦ δωματίου της.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΕΧΕ! μοῦ φωνάζουν σήμερα τὸ πρωί. — Καλὲ τί μοῦ λέτε! — Μάλιστα, ὁρίστε! — Καὶ μοῦ ἀνοίγουν τὸ παραθυρόφυλλον καὶ μοῦ δείχνουν ἕνα κομμάτι οὐρανοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο συννεφιασμένος, μαυροκίτρινος, σκοτεινός.

Μοῦ φαίνεται τόσον ἀπίστευτον! Καὶ σηκόνομαι ἀπὸ τὸ κρεββάτι, καὶ πλησιάζω εἰς τὸ παράθυρον, διὰ νὰ ἰδῶ καλλίτερα καὶ νὰ βεβαιωθῶ. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην μὲ θαμβώνει μία μεγάλη ἀστραπὴ καὶ σχεδὸν συγχρόνως μὲ ξεκουφαίνει μία δυνατὴ βροντή. Ἤθελα καὶ ἄλλο;..

Ἀλλὰ πῶς τὸ φυσικώτατον αὐτό, τὸ συνηθέστατον πρᾶγμα μ' ἐκπλήττει τόσον ὥστε νὰ μοῦ φαίνεται ἀπίστευτον; Ἐνόμιζα λοιπὸν ὅτι ἐχάθησαν πλέον διαπαντὸς ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιράν μας τὰ σύννεφα τὰ πυκνά, ποῦ ἀστράπτουν, ποῦ βροντοῦν καὶ ποῦ βρέχουν;

Αὐτὸ ἐνόμιζα, φαίνεται. Καὶ δὲν εἶχα ἄδικον, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ἀνεφέλου οὐρανοῦ, ξηρασίας, σκόνης καὶ ζέστης... Ναί, εἶχα λησμονήσῃ ὅτι ὑπάρχουν καὶ σύννεφα. Καὶ νὰ ἰδῶ διαμιᾶς τὸ πρωὶ τόσῳ πολλὰ καὶ τόσῳ μαῦρα, ὕστερ' ἀπὸ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν τὴν φλογερά, ποῦ μᾶς ἔψησε κυριολεκτικῶς, πῶς νὰ μὴ μοῦ φανῇ θαῦμα καὶ πῶς νὰ μὴν ἐκπλαγῶ;

— Μπᾶ! βρέχει!..

Ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἡ γενικὴ ἀπορία. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κυττάζουν μ' ἔκπληξιν τὸν παράδοξον αὐτὸν οὐρανόν. Ἕως χθὲς κανεὶς δὲν τὸ ἐπίστευε. Καὶ ὅμως, νά το! Καὶ τί γρήγορα ποῦ ἦλθε φέτος τὸ πρωτοβρόχι! Τὴν πέμπτην ἡμέραν τοῦ Αὐγούστου. Ἄλλην φορὰν μεσοκοπεῖ ὁ Αὔγουστος καὶ ἀκόμη νὰ ἔλθῃ...

Καὶ τὴν ἔκπληξιν διαδέχεται ἀμιγὴς ἡ χαρά. Ποῖος δὲν χαίρει διὰ τὴν πρώτην αὐτὴν βροχήν; Καὶ τὰ ἄψυχα ἀκόμη συμμερίζονται τὴν ἀγαλλίασιν τῶν ἐμψύχων. Ἡ γῆ ὅλη, διψασμένη τόσον καιρόν, ἐπερίμενε τὸ οὐράνιον αὐτὸ πότισμα. Εἶνε ὁρμητικόν, ἄφθονον, ἀνάλογον πρὸς τὴν δίψαν της. Καὶ τὸ ροφᾷ, καὶ τὸ πίνει, ὦ, μὲ πόσην λαχτάραν τὸ πίνει. Καὶ τὸ χῶμα, καὶ ἡ πέτρα, καὶ ὁ τοῖχος, καὶ τὸ κεραμύδι, καὶ τὸ δένδρον, καὶ ὁ θάμνος, καὶ τὸ χόρτον, ὅλα πίνουν, ὅλα ξεδιψοῦν. Καὶ λούζονται, καὶ δροσίζονται, καὶ καθαρίζονται, καὶ ἀναγαλλιάζουν...

Μετ' ὀλίγην ὥραν ραγδαίας βροχῆς, ἡ ὄψις τῆς πόλεως μεταβάλλεται. Ἐφυγεν ὅλη ἡ σκόνη, ποῦ ἐπεκάθητο εἰς πυκνὰ στρώματα, προαιώνια, ἐπάνω εἰς κάθε τί ἐκτεθειμένον εἰς τὸ ὕπαιθρον. Τὰ φαιὰ δένδρα ἐξεπλύθησαν κ' ἐπρασίνισαν. Ἐζωήρευσαν τὰ χρώματα τῶν προσόψεων. Ἀπέστιλψαν ὅλα τὰ μέταλλα. Καὶ ἔλαμψαν λευκὰ καὶ καθαρὰ τὰ πεζοδρόμια. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα, ἡ σκονισμένη, ἐκαθαρίσθη. Τώρα ἡ πόλις εἶνε μιὰ χαρά. Δὲν μένει παρὰ νὰ καθαρισθῇ καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ νὰ λάμψῃ πάλιν ὁ ἥλιος. Ὦ, θὰ γίνῃ καὶ αὐτό... Καὶ ἰδού, μετ' ὀλίγον ἡ θύελλα παρέρχεται καὶ τὰ μαῦρα σύννεφα φεύγουν. Ἀπὸ τὴν βροχήν, τὴν ὀχληρὰν ὅταν παρατείνεται, δὲν ἀπομένει παρὰ ἡ εὐεργεσία της. Ἡ πάστρα δηλαδὴ καὶ ἡ δροσιὰ ποῦ μᾶς ἐχάρισε. Καὶ κάτι ἄλλο, ἀκόμη σπουδαιότερον: Τὸ ζωογόνον πότισμα τῆς γῆς, ἡ ὁποία μὲ αὐτὸ ἀποκτᾷ νέας δυνάμεις διὰ νὰ θρέψῃ τὰ δένδρα της, τὰ φυτά της, τοὺς καρπούς των, τὰ ἄνθη των, τοὺς σπόρους των, — καὶ δι' αὐτῶν τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη μᾶς ἀφίνει ἡ εὐεργετικὴ αὐτὴ βροχή: τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν της· δηλαδὴ μέγα μέρος τοῦ νεροῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἐχύθη εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἀπερροφήθη ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ κατεστάλαξεν εἰς τὰ βάθη της καὶ διϋλίσθη, διὰ νἀναδοθῇ πάλιν ἀπὸ τὴν πηγὴν ἢ ἀπὸ τὸ φρέαρ, καὶ νὰ μᾶς ποτίσῃ...

Ἄ, τί εὐεργετικὸν πρᾶγμα ἡ βροχή! Τί θὰ ἐγινόμεθα ἂν δὲν ἔβρεχε ποτέ;

Ὡραία καὶ αὐτὴ ἡ ἐρώτησις! Ἁπλούστατα, δὲν θὰ ὑπήρχαμεν. Ὑπάρχομεν, διότι βρέχει. Εἰς τοὺς τόπους, ὅπου δὲν βρέχει ποτέ, ἄνθρωποι δὲν ζοῦν. Ἐπτὸς ἂν ὑπάρχῃ κανένας ποταμός, ποῦ νὰ τρέφεται ἀπὸ βροχὰς ἄλλων τόπων μακρινῶν, καὶ κάθε τόσον νὰ ἐκχειλίζῃ. Ὅπως ὁ Νεῖλος εἰς τὴν Αἴγυπτον... Ὁ Θεός, βλέπετε, γνωρίζει τόσους τρόπους διὰ νὰ εὐεργετῇ τὰ πλάσματά του καὶ νὰ τὰ διατηρῇ εἰς τὴν ζωήν! Τί θὰ ἐγινόμεθα ἂν δὲν ἔβρεχε ποτέ; Εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἐρωτῶμεν: Τί θὰ ἐγινόμεθα ἂν δὲν ὑπῆρχε Θεός;

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ε' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

["Ἴδε Διάπλασιν 1905, φυλλ. 48 σελ. 382].

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λαμβάνουν μέρος ἀπὸ κοινοῦ ὅσοι ἐνέγραψαν συνδρομητὰς εἰς τὴν Διάπλασιν διὰ τὸ 1906, (ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ τῆς Μετοχῆς, ἢ ἐπώλησαν ὡς Πράκτορες φυλλάδια τοῦ 1906, ἢ ἔκαμαν καὶ τὰ δύο. Εἰς τ' ἀποτελέσματα θεωροῦνται ὅλοι ὡς νὰ ἐπώλησαν φύλλα. Ὁ ἐγγράψας π. χ. ἕνα ἐτήσιον συνδρομητὴν εἶνε ὡς νὰ ἐπώλησε 52 φύλλα, ὁ ἐγγράψας ἕνα ἑξάμηνον εἶνε ὡς νὰ ἐπώλησε 26 φύλλα, δύο ἐτησίους ὡς νὰ ἐπώλησε 104 φύλλα, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐκ τῶν τεσσάρων ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν πολλὰ τῶν ὀνομάτων, ὁ πρῶτος, τοῦ ὁποίου προηγεῖται τὸ Σ, δεικνύει πόσα φύλλα διετέθησαν διὰ τοὺς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους συνδρομητὰς τοὺς ὁποίους ἐνέγραψεν ὁ διαγωνιζόμενος· ὁ δεύτερος ἀριθμός, τοῦ ὁποίου προηγεῖται τὸ Α, σημαίνει πόσα φύλλα ἐπώλησεν ὁ ἴδιος ὡς πράκτωρ· ὁ τρίτος, τοῦ ὁποίου προηγεῖται τὸ Μ, σημαίνει πόσα φύλλα διέθεσε διὰ τῆς Μετοχῆς, καὶ ὁ τέταρτος, ὁ ὁρίζων τὴν θέσιν του εἰς τὸν Διαγωνισμόν, εἶνε τὸ ἄθροισμα τῶν ἄλλων.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλοι δὲν ἐξεσπάθωσαν καὶ κατὰ τοὺς τρεῖς τρόπους. Οἱ περισσότεροι ἔχουν τρεῖς μόνον ἢ δύο ἢ ἕνα ἀριθμόν. Τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ στοιχεῖον Σ ἢ Α ἢ Μ, ὁρίζει τὸν τρόπον τοῦ ξεσπαθώματος.

***

Μὲ τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας πρὸς ὅλους ἐν γένει τοὺς ἐργασθέντας κατὰ τὸ ἔτος 1906 ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ συντελέσαντας, κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεών των, ὑπὲρ τόσον εὐγενοῦ σκοποῦ, προβαίνω εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ κατὰ τοὺς ὅρους τῆς Προκηρύξεως. Ἐν τούτοις καὶ πάλιν ὑπενθυμίζω, ὅτι τὸ καλλίτερον βραβεῖον εἶνε ἡ συναίσθησις ἑκάστου ὅτι ἔπραξε τὸ καθῆκόν του.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ», Πειραιῶς, Σ 793+Α 282+Μ 13=1088 (Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων). — Ὁμὰς *Αἴγλης τῆς Ἑλλάδος* καὶ *Ἱερολοχίτου*, Σ 260+Α 387+Μ 234=881.—Σύλλογος «Ἥως» Ἀθηνῶν, Σ 208+Α 526=734.—*Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός*, Σ 130+Α 391+Μ 13=534 (Κορυφαῖος τῶν Μονάδων).

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σύλλογος «Νίκη», Ἀθηνῶν, Σ 374+Α 45=419. — *Ρομφαία τοῦ Λόγου*, Σ 52+Α 244=296. — Ἀμαλία Ι. Μπήτζιου, Σ. 260. — *Αὐτόνομος*, Σ 208.— *Ποιητὴς τοῦ Παρνασσοῦ*, Σ 208. — *Πτερωτὸν Ὄνειρον*, Σ 208. — Χριστόφορος Γ. Σαρημπαξεβάνης, Σ 208.—*Ζήτω ἡ Μακεδονία*, Μ 182. — Ἄννα Ν. Βούλγαρη, Σ 156.— *Ἐνθουσιώδης Ἕλλην*, Σ 156.—Π. Ζερβός, Σ. 156.—Χρυσαλλὶς Μαμάκου, Σ 156. — Μαρία Παπαριστείδου, Σ 156. — *Μισοκακόμορφος*, Σ 52+Α 94=146.—*Αἰγιναία Ἀθηνᾶ*, Σ 143.—Ἐπ. Α. Βετσόπουλος, Μ 130.—*Δακρυσμένο Τριαντάφυλλο*, Σ 130.—*Δροσόλουστον Λευκανγές*, Σ 52+Μ 78=130. — Σύλλογος «Εὔξεινος» Βάρνης, Σ 130. — *Μάγος τῆς Ἀνατολῆς*, Σ 104+Α 10=114.—*Ἄγνωστος*, Σ 104.—*Ἀσημένιο Κῦμα*, Σ 104. — *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς*, Σ 52+Α 52=104.—*Δημόδοκος*, Σ 104.

—*Ἐσμεραλδα*, Σ 104. — *Κάτσε-Βρέστο*, Σ 104.—Ἑλένη Μάλλη, Σ 104.—*Μέγας Ἀλέξανδρος*, Σ. 104. — *Μιμόζα*, Σ 91+Μ 13=104.—Δημ. Θ. Παπανικολάου, Σ 104.—*Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*, Σ. 104.—Λέων Ν. Φραντζῆς, Σ 104.—Λουκᾶς Γ. Λουκάκης, Σ 99. — Δημ. Δαφνόπουλος, Μ 91. — *Λεσβιακὸν Ἄνθος*, Σ 91.—*Εὐφορίων*, Α. 84.—*Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα*, Α 79.—*Αὔρα τοῦ Βερμίου*, Σ 13+Μ 65=78.—Παῦλος Βλαστός, Σ 52+Μ 26=78. — *Ἐθνικὸν Λάβαρον*, Σ 78.—*Ἑλικωνιὰς Παρθένος*, Σ 78.—Σύλλογος «Πανελλήνιος» Πειραιῶς, Σ 78.—Σύλλογος «Ἀμιλλα» Χαλκίδος, Σ 69. — *Ἄγγελος τοῦ Ἑλένης*, Σ 65. — *Γλυκεῖα Ἑλλάς*, Σ 65. — *Ἑλληνόπουλο τῆς Ροδόπης*, Σ 65. Πέτρος Μέξης, Μ 65. — Θεόδ. Χ. Παπαδόπουλος, Μ. 65.—*Φίλη τῶν Ζῴων*, Σ 65. — *Δοὺξ τοῦ Ποντικοχωρίου*, Α 62.—*Ἀγνὴ Καρδία*, Σ 52.—*Ἀκακία*, Σ 52.— Χαρίλ. Ἀνδριτσόπουλος, Σ 52. — Εὐαγγελία Α. Ἀνταλῆ, Σ 52. — Συμ. Ἀρζιμάνογλου, Σ 52. —Νικόλ. Α. Βάος, Σ 52.— Παῦλος Βάπτισμα, Σ 52. — Παντελῆς Ι. Βιτιάδης, Σ 52. —Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον Μ 26. —Ἀλέξ. Ζερβουδάκης, Μ 26. — Αἰκατ. Π. Ζώτου, Μ 26. — Ἐμμ. Κ. Καυγαλάκης, Σ 26. —Παντ. Α. Κουντουριώτης, Μ 26. — *Μαρουσία*, Μ 26.—Κωνστ. Ν. Μηλιώτης, Μ 26.—Ἰωάν. Π. Παπαδόπουλος. Μ 26.—*Πολυθέλγητρος Νεότης*, Σ 26.—Τάσος Φ. Στεφανόπουλος, Μ 26. — *Ἀμίμητος Γελωτοποιός*, Α 19. — *Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας*, Σ 13.—*Ἀνείβας ὁ Καρχηδόνιος*, Σ 13.—Παντ. Ἰ. Ἀσκητίδης, Α 13.—Κωνστ. Βαλασάκης, Μ 13. — Πέτρος Βάρδας, Μ 13. — *Βίκτωρ Οὐγκώ*, Σ 13.—*Βρυῶδες Ρόδον*, Σ 13.— Οὐρανία Γκορτζιώτου, Μ 13.—Γρηγορ. Γρηγοριάδης, Μ 13. — *Εὐεργετικὸν Νέφος*, Μ 13. — Ἀσπασία Ζαφειροπούλου, Μ 13. — *Ζωηρὸν Φῶς*, Μ 13.—*Θεὸς τῆς Ἀγάπης*, Σ 13. — *Ἰδιότροπος Ξανθούλα* Σ 13. — Ζαχαρίας Ν. Καββαλιώτης, Σ 13. — *Καρανάξα*, Σ 13. — Ἰωάν. Γ. Λαμπρίδης, Μ 13. — Δημ. Ἀλεκαρης, Μ. 13. — *Μικρὸς Δούξ*, Μ 13. — *Ὀρεινὸς τῆς Ἀλβανίας*, Σ 13.—Κλ. Κ. Πεντζίκης, Μ 13.—Μιχ. Α. Περτέσης, Μ 13.—Κωνστ. Πέτσης, Σ 13.—Ἀνδρ. Γ. Πομόνης, Μ 13.—*Ρηγολέττος-Κουροπάτκιν*, Μ 13. — *Ροδόχρους Παρειά*, Σ 13.—*Ροδία*, Σ 13.—*Σκηπίων* ὁ *Ἀφρικανός*, Μ 13. — Ἠλίας Σουρλάγκας, Μ 13.—*Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ*, Σ 13.—Γεώρ. Φ. Χριστοφῆς, Μ 13.—*Ἄρης*, Α 12.—Ἀθ. Γ. Χατζῆς, Α 6.

ΑΠΕΚΛΕΙΣΘΗΣΑΝ τοῦ Διαγωνισμοῦ μερικοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἐξοφλήσῃ μέχρι σήμερον τοὺς λογαριασμούς των.

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θὰ ποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου του, ἐὰν δὲν δρίσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος ἐκλέγων, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως, ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὸ φύλλον τοῦτο (σελ. 296) τιμοκαταλόγων Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης.

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ διὰ τὸ σύμπλεγμα τῶν βραβευμένων (ἕλων τῶν λαβόντων Α' τάξεως βραβεῖον, καὶ τῶν 32 πρώτων τῆς Β' τάξεως) εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου. Ὅσοι δὲν θὰ ἔχουν στείλῃ ἕως τότε, θὰ μείνουν ἔξω. Ὅσοι εἶχαν στείλῃ φωτογραφίαν καὶ ἐδημοσιεύθη ἤδη, πρέπει νὰ στείλουν νέαν ἢ ἄλλο ἀντίτυπον τῆς ἰδίας.

ΟΙ ΣΥΔΛΟΓΟΙ θὰ ντιπροσωπευθοῦν εἰς τὸ Σύμπλεγμα τῶν βραβευμένων διὰ μιᾶς μόνον ἕκαστος φωτογραφίας· εἴτε μόνον τοῦ προέδρου, εἴτε μόνον ἑνὸς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου, εἴτε τοῦ Συμβουλίου ἐν συμπλέγματι φωτογραφημένου.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν πωληθέντων φύλλων, ἤτοι ἓν [ε] διὰ κάθε 25 φύλλα. Τὰ εὔσημα τῶν Συλλόγων διενεμήθησαν ἐξ ἴσου εἰς τὰ μέλη τῶν Συμβουλίων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὦ, τί εἶνε τούτη πάλι
Ἡ κατάφωτη οἰκία!
Ἐρωτοῦσε τὸν παππού του
Ὁ Τοτὸς μὲ ἀπορία.
—Εἶνε τὸ τυφλοκομεῖον,
Τοῦ ἀπεκρίθη ὁ παππούς—
Κι' ὁ Τοτός:—Δὲν εἶν' ἀστεῖον
Τόσα φῶτα σὲ τυφλούς;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ἡ *Χρυσάκτινη Αὐγή* — εὖγέ της! — ἐνέγραψε διὰ μίαν τριμηνίαν τὸν ἐκ Χίου ὀρφανὸν καὶ ἄπορον μαθητήν, τὸν συστηθέντα ὑπ' ἀριθ. 24. Ἡ καλή μου φίλη εὐελπιστεῖ ὅτι κάποιος ἄλλος θὰ συνεχίσῃ τὴν εὐεργεσίαν.

Ἡ δημοσίευσις τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Ξεσπαθώματος δὲν μοῦ ἀφίνει τόπον δι' ἐκτενῆ Ἀλληλογραφίαν. Καὶ λυποῦμαι πολὺ διότι αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα πολλὰς ὡραίας ἐπιστολὰς καὶ ἀναγκάζομαι νὰ μὴν ἀπαντήσω εἰς ὅλας.

Ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἑλλάδος* μᾶς ἀναπαλύπτει σήμερον μίαν κατάχρησιν, ἡ ὁποία γίνεται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Μερικοὶ συνθέται κάμνουν πολλὰς συλλογάς, τὰς ὁποίας στέλλουν ἐπ' ὀνόματι φίλων των, ἀφοῦ συννενοηθοῦν μαζί των καὶ τοὺς βάλουν νὰ βεβαιώσουν *ἐπὶ λόγῳ τιμῆς (!)* ὅτι αἱ Ἀσκήσεις εἶνε ἰδικαί των. Πολύ, πάρα πολὺ κακὸν αὐτό· καὶ θὰ σκεφθῶ μὲ ποῖον τρόπον θὰ τὸ προλαμβάνω εἰς τὸ μέλλον.

Ἀλήθεια, *Μελαγχοινὸ Ἑλληνόπουλο*, σὰν τὸν κομήτη φαίνεσαι καὶ σὺ εἰς τὸν κύκλον μας. Ἂς εἶνε ὅμως, ἀφοῦ μάγαπᾶς πάντοτε, δὲν πειράζει. Ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ φίλου μας, ὁ ὁποῖος ἐβγῆκε εἰς τὸ μπαλκόνι νὰ ἰδῇ τὸν κομήτην... μ' ἕνα κερί!

Χαίρω πολύ, *Ἕλληνίς*, ποῦ ἔγινες πλέον καλά. Ἐθαύμασα τὸ πλῆθος τῶν μαθημάτων σου. Μὰ τί τὰ θέλεις τόσα; Καθηγήτρια τοῦ Πανεπιστημίου θὰ γίνῃς ἐσύ;

Νὰ καθήσῃς λοιπὸν νὰ τὰ πυρώνῃς, ποῦ λέει καὶ ὁ λόγος, *Οὐράνιον Τόξον*, καὶ νὰ κάμνῃς ὑπομονὴν ἕως νὰ *πιάσῃ* τὸ βαπόρι τοῦ γαμβροῦ σου καὶ νὰ σὲ φέρῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ποῦ θὰ πάῃ! πάντα θὰ πιάσῃ μιὰ φορά!

Συριανὴ Ναυτοσύλα, τὰ σῦκα ἔφθασαν λαμπρά. Καὶ τί ὡραῖα καὶ δροσερὰ ποῦ ἦταν. Σ' εὐχαριστοῦμεν πολὺ-πολὺ διὰ τὸ γλυκύ σου δῶρον, καὶ προπάντων ὁ Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος, ξεύρεις, εἶνε φοβερὸς συκοφάγος!

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Γλυκειὰ Ἀμμουδιά*, *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, *Φίλη τῶν Ἀνθέων*, *Κίρκη*, *Ταπεινὸν Ἴον*, *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης* καὶ *Λίλιθ*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ π. εἰς κορίτσια].

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Γαλανόλευκη α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἀκίνης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων* μὲ τὴν *Κίρκην*, *Θύελλαν*, *Σκέρτσο* καὶ *Δυσδαιμόναν* — ἡ *Θύελλα* μὲ τὴν *Ἀξιολύπητον*, *Λήθην*, *Εὐτυχὲς Παρελθόν*, *Πρωτομαγιὰν* καὶ *Καρανάξαν* — ὁ *Λάζαρος* μὲ τὴν *Ἀξιολύπητον*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Εὐτυχὲς Παρελθόν*, *Νεράϊδαν τοῦ Γαλοῦ* καὶ *Καρακάξαν*—ἡ *Λίλιθ* μὲ τὸν *Κουροπάτκιν*, *Εὐτυχὲς Παρελθόν* καὶ *Ἀξιολύπητον*—ἡ *Ἐσαρινὴ Ζωὴ* μὲ τὴν *Ἐστεμμένην Καλλονήν*, *Ἐπίκιμον Πρόεδρον*, *Κυανοῦν Νεῖλον*, *Πικραμένην Καρδούλαν* καὶ *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* — ἡ *Πιστις-Πατρὶς* μὲ τὴν *Χιονισμένην Περιστεράν*, *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν*, *Ρηγολέττον*, *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν* καὶ *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης*· —τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον* μὲ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Ἑλληνικὸν Κλέος*, *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Μιμόζαν* καὶ *Λήθην* —τὸ *Ἑλληνικὸν Κλέος* μὲ τὴν *Ἱερὰν Ἄλτιν*, *Ἀρχιζέφυρον Πύργου*, *Οὐράνιον Ἄσμα*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Ζήτω ἡ Χαλκίς*· — ἡ *Κόρη τῶν Κυμάτων* μὲ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου*, *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα*, *Πορφυρογέννητον* καὶ *Πρωτομαγιάν* —ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἑλλάδος* μὲ τὸν *Λυκάβεα*, *Ἑλληνικὴν Πυγήν*, *Ἑλληνόπαιδα*, *Μεγάλην Ἰδέαν* καὶ *Ἄρην*—ἡ *Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ἀσπίδα τῆς Ἑλλάδος*, *Φαληρικὴν Ἀκτὴν* καὶ *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*· — τὸ *Μελαγχρυνὸ Ἑλλη-*

νόπουλο μὲ τὸν *Κύκνον τοῦ Εὐρώτα, Σκέρτσο* καὶ *Λήθην*—τὸ *Οὐράνιον Τόξον* μὲ τὴν *Πτερόεσσαν Νίκην, Μεγάλην Ἰδέαν, Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ* καὶ *Ἀγγελιαφόρον Περιστεράν.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κόρην τῶν Κυμάτων* (τὸ ποιηματάκι μοῦ ἤρεσε πολύ· ἔῶσσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος θὰ γράψῃ περὶ τοῦ κομήτου·) *Ἑλληνικὸν Κλέος* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· ἀλλὰ διατί ἔτσι ἀλλόκοτα γραμμένη; ὅταν τὸ χαρτὶ ἔχῃ εἰκόνας μὲ ὑδατίνους γραμμάς, γράφουν καὶ ἐπάνω εἰς τὰς εἰκόνας·) *Κυανόλευκον Λάβαρον* (ἔχει καλῶς·) *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* (καλῶς ἦλθες! ἀλήθεια, πολλὰς εὐτυχίας σοῦ ἔφερε τὸ τετράφυλλο τριφύλλι...) *Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ* (ποῦ ἐλησμόνησε νὰ μοῦ γράψῃ ἕνεκα τῶν πολλῶν διασκεδάσεων· τί εὐτυχής!) *Ἑλληνικὸν Ξίφος* (καλῶς ἦλθες· ἔστειλα·) *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* (βεβαίως·) *Μουσιγέτην Ἀπόλλωνα* (νὰ ἐξοργισθῶ μαζί σου; κάθε ἄλλο! σὲ περιμένω μετὰ πάσης χαρᾶς·) *Ρέμβην* (δὲν πιστεύω νὰ τὸ λέγῃς σοβαρὰ ὅτι μὲ δυσαρεστοῦν αἱ ἐπιστολαί σου·) *Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν* (ἔχει καλῶς.) *Γλυκοκυτάλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Ἕνωσις ἢ Θάνατος* (ναί, εἶνε καὶ ἔχει·) *Ἰδιότροπον Νεάνιδα* (ἔστειλα·) *Ἑλληνικὴν Αἴγλην* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολύ·) *Σύννεφον τοῦ Ὀλύμπου* (ἔστειλα· ἡ συνδρομὴ εἶνε 10 φρ.) *Δυοδαιμόναν* (ναί· ἀντὶ δραγμῶν 4,50·) *Σανθὸ Διαβολάκι, Παληοφαληριώτισσα* (εἶνε καὶ οἱ δύο· ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω εἰς ποῖον Παρθεναγωγεῖον πηγαίνουν· τετράδιον ἔστειλα·) *Μουσικὴν Ψυχὴν* (καὶ ἡ ἐπιστολή σου ὡραία, καὶ τὸ Παιδ. Πνεῦμα ἀκόμη ὡραιότερον·) *Ἄλυτον Αἴνιγμα, Λάζαρον, Βαρελάκι,* κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 *Αὐγούστου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 2,50.

Παιδικοὶ διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρεισπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 2,50. χρυσόδετ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 14 *(οἱ ἑξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 *(οἱ ἑξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24)* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1906)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. *3* ταχυδρομικῶς ***3,50.***
Χρυσόδ. φρ. *6* ταχυδρομικ. ***6,50.***

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. *7.* Χρυσόδετ. φρ. ***10.***

Τόμος 1: τοῦ 1906, τιμᾶται ἄδετος φρ. *8.* Χρυσόδετος φρ. ***10.***

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Σεπτεμβρίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανελλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

434. Λεξίγριφος.

Ἀρχαία πόλις μ' ἔντομον
Κοινότατον ἑνώνει·
Καὶ νά, μουγκρίζει ὁ ἄνεμος
Κ' ἡ θάλασσα φουσκώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δύξης

435. Συλλαβόγριφος.

Εἰς γράμμα ἕνας σύνδεσμος
Κοντὰ ἐὰν σιμώσῃ,
Ὅρος πολὺ ἱστορικόν,
Ἂν καὶ μικρόν, θὰ δώσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλύτου Αἰνίγματος

436. Αἴνιγμα.

Ἀρχαία Βασίλισσα τὸ θηλυκόν μου,
Καὶ ἀκρωτήριον τὸ οὐδέτερόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς

437. Μωσαϊκόν.

Σοῦ δίδει ἡ Γῆ, ὁ Οὐρανὸς
Κ' ἡ Θάλασσα ἕνα γράμμα
Καὶ μιὰ πασίγνωστος Θεὰ
Προβάλλει ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυανολεύκου Λαβάρου

438. Δικτυωτόν.

1.—Δοξάζει ἢ καταστρέφει τὰ ἔθνη.
2.—Ὕπατος Ρωμαῖος.
3.—Πρωτεύουσα Κράτους Εὐρωπαϊκοῦ.
4.—Σύνολον μὲ τάξιν καὶ μέθοδον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐστεμμένης Καλλονῆς

439. Κρυπτογραφικόν.

12345678	=	Ἀρχαία Βασιλόπαις.
27238	=	Ἐπίθετον.
32442	=	Ὕλη χρήσιμος.
42335678	=	Μοῦσα.
56778	=	Πόλις.
6348	=	Οὐσιαστικόν.
7238	=	Ἀγώνισμα.
8752	=	Ἐπίθετον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀναταλῆς

440. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν δένδρον ὀπωροφόρον, τὰ δὲ δεύτερα πριγκίπισσαν τῆς Ἑλλάδος:

1, Μήν· 2, Οὐράνιον Σῶμα· 3, Ὀρυκτόν· 4, Ἀρχαία Βασίλισσα· 5, Ἀπαραίτητον εἰς τὴν ζωήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρικυμιώδους Θαλάσσης

441. Μικτόν.

αο - ν - αιει - κ - οο
κ - εαο - θς - ο - ξρν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημοδόκου

442. Γρῖφος.

ὡς / ογρ — S τ — Αἷμου / ἄλλη

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δάρκ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 31.

362. Στάτειρα (στατήρ, α.)—363. Ἴσις-Ἶρις.—364. (Ἀκουροῦται ὡς διατυπωθεῖσα λανθασμένως.)—365. Ἓν (ἑ=5, ν'=50).

366.
Π
Μ Ε Ν
Θ Ε Ρ Ο Σ
Μ Ε Ρ Ι Σ Ι Σ
Π Ε Ρ Ι Φ Η Μ Ο Σ
Ν Ο Σ Η Ρ Ο Σ
Σ Ι Μ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

367. Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾶς.—368—372. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΕΥ: *εὑρίσκω, εὑρέτης, εὕρεσις, εὕρημα, εὑρετός.* 373. ΜΕΣΠΙΛΕΑ-ΑΜΥΓΔΑΛΗ (Μ.Ἀρός, Ἑρμῆς, ΣπΥρίδων, ΠυΓλαμπίς, Ἰνδός, ΛέΑρχος, ΈλΑην, ΆγΗμα.)—374. Θεοῦ παρόντος πᾶν ἄπορον πόριμον.—375. *Ὁ ἵππος εἶνε ὡραῖον ζῶον* (ο ὑπὸ σῖ-ναί-ὡραι-ὄν ζῶον.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἐπιδοποιοῦμεν *Θέλλαν* καὶ *Λάζαρον* «ποῦ παίζουν ρόδολον εἰς τὴν Διάπλασιν» ὅτι ἀνεκαλύψαμεν *Βαρελάκι.* Νὰ δημοσιεύσωμεν; —*Ρηγολέττος, Κουροπάτκιν.* *(Ζ'—199)*

Τὰς ἐγκαρδιωτέρας μου εὐχάς, προσφιλεστάτη *Γλυκεῖα Ἑλλάς.* — *Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα.* *(Ζ'—200)*

Σὲ τὴν ἑορτάζουσαν *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* εὐχομαι ὁλοψύχως τὰ βέλτιστα.
—*Οὐράνιον Τόξον.* *(Ζ'—201)*

Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἐξεδόθη ὁ νέος κανονισμὸς τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Πειραιῶς. Περιέχει τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων τῶν διαφόρων τάξεων, τὰ ἐν χρήσει διδακτικὰ βιβλία τῆς Σχολῆς, τὰ ὀνόματα τῶν κ. κ. Καθηγητῶν, τὰ διδακτικὰ ὄργανα τῆς Σχολῆς, τοὺς ὅρους τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ὑποτρόφων τοῦ Δήμου καὶ τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου, τὰ προσόντα τῶν μαθητῶν πρὸς κατάταξιν, τὰ διδακτρα, τὴν ἔκθεσιν τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, περίληψιν τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τοῦ διδακτικοῦ συγγράματος τοῦ διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς κ. Κ. Παναγιωτοπούλου α'Ἐγκυκλοπαιδεία Ἐμπορικῆς Μορφώσεως, ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ λόγου τῶν ἐξετάσεων περὶ πρακτικῆς ἐκπαιδεύσεως, τὸν κανονισμὸν τοῦ οἰκοτροφείου, τὸ πρόγραμμα τῆς Σχολῆς Γαλλιστὶ καὶ Ἀγγλιστί, τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πειραιῶς κ.λ.π. *(Ζ'—202)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.